

deles bort ved at udsætte Lovforslaget for ikke at komme ud laar. Jeg maa iøvrigt bemærke, at det vel er en Fare, man kan tænke sig, men som jeg ikke troer, man er besejlet til at antage vil finde Sted, eftersom de Forandringer, der ere foreslaaede, jo ere til Fordeel for Reserveofficererne, med Hensyn til hvilken Klasse af vore Medborgere, hvis Fortjenester hverken kunne være gaaede Rigsdagen eller Folket af Glemme, der vist hos Enhver er en Følelse tilstede for, saa meget som muligt at begunstige deres fremtidige Stilling.

Ordf. Under de foregaaende Forhandlinger om dette Lovforslag er det forudsat, at saafremt Lovforslaget ikke faaer Lovskraft, vil Regjeringen dog have en Sum af 35,000 Rbd. til sin Disposition til Fordeel for Reserveofficererne. Dette forholdet sig ikke ganske rigtigt. Der vil vel i Finantsloven for det næste Aar blive opført en Sum af 35,000 Rbd. til Armeens Reserveofficerer paa Krigsministeriets Budget, men der er tilføjet i Finantsloven: „efter de Lovbestemmelser, som derom maatte blive givne“. Anvendelsen af den nævnte Sum forudsætter altsaa, at der skal komme en Lovbestemmelse, der nærmere skal fastsætte de Regler, som skulle følges ved Anvendelsen. Men skeer dette ikke, da staaer Summen ikke til Krigsministerens Disposition. Jeg maa derfor ansee det i høi Grad betænkeligt at vedtage Ændringsforslagene, der ville have til Følge, at denne Lov mulig ikke udkommer, og dette maa jeg fremsføre, uagtet jeg fuldkommen under Reserveofficererne enhver fordeelig Bestemmelse, som Rigsdagen kan være tilfunds at vedtage.

Orsted: Jeg var enig med de Medlemmer, som, da Sagen var under foreløbig Behandling, androge paa, at der skulde nedsættes et Udvalg, idet jeg var af den Formening, at den Lov, der er forelagt, behøvede en væsentlig Omændring, og jeg var derfor ogsaa blandt de Faa, der voterede for, at der skulde nedsættes et Udvalg. Da dette nu ikke er skeet, kan man ikke gjøre sig noget Haab om, at en total Omarbejdelse kan finde Sted, hvilket jeg finder nødvendigt. Jeg maa tilstaae, at jeg, hvad det Væsentlige i Sagen angaaer, aldeles deler den Anskuelse, som

Krigsministeren har udtalt under Behandlingen i Folkethinget, hvorved jeg dog ikke vil tillegne mig alle de enkelte Sætninger, som af ham ere udtalte, og navnlig kan jeg ikke være enig i, at Loven om almindelig Værnepligt af 12te Februar 1849 kan modtage en saadan Fortolkning, at den Værnepligtige kan, ved at blive Officer eller ved at gaae over til anden Embedsstand, fritages for sin Værnepligt. Men dette anser jeg ogsaa med Hensyn til denne Sag for en ikke meget betydende Omstandighed; thi, dersom virkelig det Resultat, der fremkommer ved Anvendelsen af Værnepligtsloven paa de omhandlede Personer, der af Begeistring for Landets Sag have paataget sig en betydelig farlig Tjeneste, og som der have gjort megen Nytte, ikke stemmer overens med, hvad der i og for sig er retfærdigt og billigt og svarende til det, som vist er den almindelige Følelse hos vore Medborgere, da staaer det til den lovgivende Magt at gjøre saadanne Forandringer deri, at det bliver overensstemmende med Retfærdighed og Billighed. Jeg antager, at den Deel af Lovforslaget, som har meest mod sig, er § 1. Det, at de, der frivilligt ere gaaede ind i Tjenesten, og det for en stor Deel paa den Tid, da den Lov ikke var til, hvorefter de ere værnepligtige, nu skulle udsættes for at kunne behandles som Værnepligtige, og at man blot gjør en lille Lemping deri, fordi det dog findes stødende, at de skulle gjøre Tjeneste som Menige, det troer jeg aldeles ikke er det, man kunde ønske maatte blive bestemt ved Lov. Da jeg troer, at man er gaaet den Klasse af de saakaldte Reserveofficerer for nær ved Lovudkastet, og der ikke er Leilighed til at give dem al den Dpreiøsning, som de efter min Betragtning maade burde have, kan jeg ikke Andet end stemme for de to Ændringsforslag, der ere stillede af to ærede Medlemmer her i Forsamlingen. Herved er ingenlunde skeet for dem Alt, hvad jeg finder at være billigt mod dem, men da ikke noget Mere kan ssee, troer jeg dog, at det var ønskeligt, ikke saameget for det ubetydelige Udbytte, det kunde give for dem, som fordi det dog altid var et Vidnesbyrd om, at der var den Stemning her i Thinget, at man vilde gjøre for dem, hvad man kunde.